

Hierboven geven wij het portret van een der oudste jagers uit Drente, vergezeld van zijn getrouwen vier-voeter. Reeds menige langoor heeft door hun toedoen het leven gelaten om te dienen als heerlijk boutje.

DE SCHERPSCHUTTERS VEREENIGING „ORANJE NASSAU” te 's-Gravenhage heeft op de banen St. Hubert, haar jaarlijkschen grooten wedstrijd gehouden. Dit kijkje in de banen geeft van links naar rechts de Heeren: A. v. d. Bok, G. Keeser (oprichter); W. v. d. Vet (de zeer bekende veteraan); J. Lipjes en J. P. v. d. Berg.

Drentsche jagers in hun eigenaardige kleederdracht. Het slachtoffer dat zij in de hand houden is zeker niet het eerste en zal ook wel niet het laatste zijn.

NACHTSCÈNE.

DOOR D. MUSBACH.

Met een diepen zucht ontwaakte Margot uit een slaap vol benauwde droomen. Bij 't schijnfel van 't nachtluchtje, dat grillige schaduwplekjes door de kamer wierp, zat ze plots rechtop in haar bed, wreef de oogen uit, keek angstig rond. Bewoog daar iets bij 't venster? Och welneen! Het overgordijn werd zachtjes door den wind bewogen, 't raam stond altijd op 'n kier. Verbeelding! Ze was dien avond naar 'n bioscoopvoorstelling geweest... 'n pracht-film had ze gezien, wel angstig! Roovers, valsche munters, 'n geschaakte bruid... toestanden om van te rillen! Ze was nu eenmaal „dol” op bioscopen, gaf er haar laatste geld voor uit hoewel ze er niet in slaap van kon komen. Ze keek met slaperige oogen op 't wekkertje, dat nijdig tikte. Kwartier vóór drieën! Wat was dat? Hoorde ze zuchten? Groote genade, dat was geen verbeelding meer! Met star-angstige oogen keek ze naar de kamerdeur die half geopend was. Dom dat ze de deur niet dicht had gedaan! Ze sliep alleen beneden, boven waren de slaapkamers van Ma en den commensaal. Ma had last van jicht, kon niet beneden slapen, 't was er te vochtig. Zoo was Margot beneden ingekwartierd, naast 't kleine zijkamertje. Hoor, nu kuchte er iemand in 't zijkamertje, dat was geen verbeelding meer!

Koude rillingen trokken door haar lichaam. Wat moest ze doen? Ma en de dienstbode roepen, ja natuurlijk. Door haar zenuwachtigheid vond ze haar pantoffels niet, stak de voeten in overschoenen. Over haar schouders sloeg ze een cape; door de half duistere kamer gleed Margot langs de meubels, verloor 'n overschoen die te groot nu was; met wijd-open oogen bleef ze bevend in de gang staan, luisterde, tuurde strak naar de deur van 't zijkamertje. Duidelijk hoorde ze ademen. Meer dood dan levend liep ze de trappen op, stond een oogenblik later voor haar Moeder's ledekant.

„Wordt u wakker... er is iemand in huis!”
Mevrouw, doodelijk ontsteld, staarde haar dochter aan.
„Wat zeg je? Och kind... je bent overspannen van de voorstelling... ga weer slapen!”

Mevrouw maakte reeds aanstalten om de dekens over de ooren te trekken, doch de dochter verhinderde dit plan.
„Neen 't is geen verbeelding!” nijdigde Margot... „ik ga Jans roepen... er zijn dieven, moordenaars...”

Mevrouw, nu klaar wakker, volgde bevend haar dochter naar den zolder, waar op 'n kamertje de gediensstige sliep.
„Jans... Jans... sta op... verbeuzel geen tijd... er is onraad zegt de juffrouw!”

Mevrouw hield van agitatie den kandelaar schuin, boven Jans' hoofd, zoodat heete wasdruppels op Jans' voorhoofd vielen, een feit waardoor ze dadelijk klaar wakker was en begon te jammeren.

„Wees toch stil!” snauwde Margot... ga nu gauw mee... zachtjes loopen!”

Achter elkaar, met doodsbleeke gezichten, strompelden ze de trappen af, die kraakten. In de gang, dicht bij 't zijkamertje, bleven ze op 'n wenk van Margot stil staan, de hoofden dicht naar elkaar toegebogen, in ademloos geluister.

„Ik hoor niets!” klonk gedempt de stem van Mevrouw, terwijl ze haar dochter en Jans aanstaarde. Toen plots klonk gekuch uit 't kamertje.

„Hij is verkouden ook!” fluisterde Jans doodsbleek wordend. Mevrouw moest zich vermennen om niet in-eten te zinken, greep de trapeleuning vast.

„Sluit de deur, draai den sleutel om, die zit aan den buitenkant!” fluisterde Margot bevend.

„Dat durf ik niet, voor geen duizend!” rilde Jans.

„Lafaard!” zeide Margot buiten zich zelf.

„Nou u hoef me niet te schelde!” kwam Jans boos... „ik heb me leve te lief...”

Margot sloop met den moed van een ware heldin door de gang, trok de deur dicht, hield triomfantelijk den sleutel in de hoogte.

In de half verlichte gang, zag ze de twee figuren van haar moeder en Jans staan, als twee silhouetten.

„Wat ben je flink, kind!” snikte Mevrouw... „wat moeten we nu doen?”

Samen, schuivend naar elkaar, overlegden ze wat te doen.
„Ga Meneer roepen, Jans... da's 'n man!” vond Mevrouw... onze commensaal!”

„Nee Ma... laat politie komen!” raadde Margot... „Ja kind... Jans ga jij nou 's als 'n meid, als 'n knappe meid, 'n paar agenten halen...”

„Heere nog an toe... 't lijkt wel of u zegt: „Jans haal eris 'n paar gebakjes bij de koffie!” kwam ze brutaal, overspannen.

„Jij durft niets!”
Margot verdween in haar kamer, sloeg 'n mantel om, trok schoenen aan, holde de deur uit.

Mevrouw en Jans bleven verslagen achter.

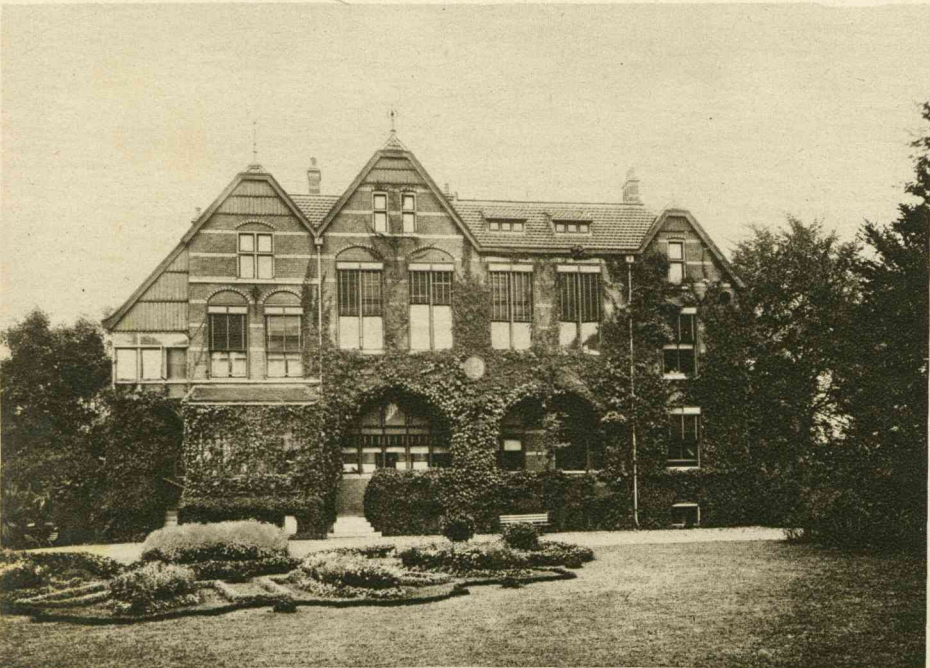
„Wat 'n dochter... wat 'n dochter, zoo flink hè?” huiverde Mevrouw... gelukkig daar kwam ze terug, met twee agenten nog wel!

De agenten werden als 't ware bestormd door de vrouwen met vragen; nu was de angst geweken, doch ze wenkten met de handen, verzochten stilte. En Margot gaf den sleutel over. Onnoembaar angstig volgden hun blikken de agenten, die met 'n ruk 't zijkamertje openden.

Ademloos luisterden ze...

Totdat...

Een verward geschreeuw weerklonk en de politiemann...

Van 17—23 October is te Wageningen het 7e Lustrum der Land- en Tuinbouwschool, die zich steeds in toenemenden bloei mag verheugen, herdacht. Vooral in de laatste jaren wordt meer en meer het nut van deze instelling ingezien, zoodat het niet te verwonderen is, dat dit Lustrum recht feestelijk gevierd is.
Foto links: Het Hoofgebouw der Tuinbouwschool. Rechts: Een der vele laboratoria.